

1 MAART 1922

No. 5.

27e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

„Waar waart gij toen Ik de aarde grondde? Geef het te kennen, indien gij kloek
van verstand zijt“.

Job 38 : 4

Het Voorbestaan, de Val en Verlossing van den mensch. REDE

gehouden door Zendings-president John P. Lillywhite, ter gelegenheid
van de Rotterdamsche conferentie, 8 Januari 1922.

Luistert, o gij volk Mijner Kerk, zegt de stem van Hem die omhoog
woont, en Wiens oogen op alle menschen zijn; ja, voorwaar zeg Ik,
luistert, gij volk van verre, en gij die op de eilanden der zee zijt,
luistert te zamen.

Want waarlijk de stem des Heeren is tot alle menschen, en daar is
niemand die ontkomen zal, en daar is geen oog dat niet zal aanschou-
wen, noch een oor dat niet zal hooren, noch een hart dat niet door-
drongen zal worden.

En de wederspanningen zullen veel kommer ondergaan, want hunne
ongerechtigheden zullen op de daken vermeld worden, en hunne
verborgene daden zullen geopenbaard worden.

En de stem van waarschuwing zal tot alle volken zijn, door de
monden Mijner discipelen, die Ik in deze laatste dagen verkozen heb.

En zij zullen voortgaan en niemand zal hen tegenhouden, want Ik,
de Heere, heb hun geboden.

Ziel, dit is Mijn gezag, en het gezag Mijner dienstknechten, en Mijne
voorrede tot het boek Mijner geboden, dat Ik hun gegeven heb om
onder u uit te geven, o gij inwoners der aarde.

Daarom, vreest en beeft, o gij volk, want wat Ik, de Heere, daarin
besloten heb, zal eene vervulling hebben.

En voorwaar, Ik zeg tot u, dat aan degenen welke voortgaan zullen,
brengende deze tijdingen aan de inwoners der aarde, macht wordt
gegeven, beide op aarde en in den hemel, om den ongeloovige en
den wederspannige te verzegelen;

Ja, waarlijk, dezelve te verzegelen tot den dag wanneer de toorn
Gods zonder mate op den goddelooze zal uitgestort worden;

Tot den dag wanneer de Heere zal komen om elk mensch overeen-
komstig zijn werk te vergelden, en aan elk mensch overeenkomstig

de maat waarmede hij zijnen medemensch gemeten heeft, uit te meten.

Daarom is de stem des Heeren tot de einden der aarde, dat allen die willen hooren, mogen hooren:

Bereidt u, bereidt u voor datgene wat komen zal, want de Heere is nabij;

En de gramschap des Heeren is ontstoken, en Zijn zwaard is in den hemel ontbloot, en het zal op de inwoners der aarde nedervallen;

En de arm des Heeren zal geopenbaard worden; en de dag komt dat degenen welke niet naar de stem des Heeren willen luisteren, noch naar de stem Zijner dienstknechten, noch acht geven op de woorden der profeten en apostelen, van het midden des volks afgesneden zullen worden;

Want zij zijn van Mijne verordeningen afgedwaald, en hebben Mijn eeuwig verbond verbroken. (Leer en Verbonden Afd. 1.).

Dit zijn de woorden van Jezus Christus, den Verlosser der wereld, wiens recht het is den mensch te bevelen om te luisteren en te bekeeren. Deze mannen, welke u hier dezen avond toegesproken hebben, zijn in der waarheid geautoriseerde dienstknechten van dezen zelfden Jezus. Ik bekeer mijne getuigenis, aangaande de waarheid van deze dingen, welke zij aan u verkondigd hebben, bij de hunne te voegen. Ik getuig dat het Evangelie van den Heere Jezus Christus, wederom op de aarde hersteld is in deze laatste dagen en dat profeten, apostelen en andere geautoriseerde dienstknechten zijn geroepen en verordineerd door de autoriteit van het priesterschap van den almachtigen God en uitgezonden zijn om blijde tijding van vreugde en zaligheid te verkondigen aan de oprechten van hart, en de goddeloozen en de rebelleerenden en diegenen die zich niet willen bekeeren van hunne zonden, te binden met hunne getuigenissen. Wij zijn allen kinderen van denzelfden Vader en Zijn verlossende liefde is voor allen. Zaligheid is een vrije gave voor al diegenen die gewillig zijn het Evangelie te gehoorzamen en de geboden van onzen Vader in den hemel te onderhouden. Deze dingen zijn niet moeilijk te verstaan als wij de ware meening van het leven begrijpen, maar deze wetenschap is grootendeels voor het menschdom verloren gegaan door tegenstrijdige theorieën en grillen van godgeleerden en zoogenaamde zelf-daargestelde predikers van een Eyangelie, hetwelk zij verklaren het Evangelie van den Meester te zijn.

De vraag moge gedaan worden en het is gevraagd keer op keer: Vanwaar komen wij? Waarvoor zijn wij hier? en waarheen gaan wij als wij dit leven verlaten? Het zijn zeer belangrijke vragen. Zij sluiten het voorbestaan van den mensch, den val van Adam en de verlossing van het menschdom in zich.

Christelijke wereld, als gij deze vragen kunt beantwoorden, hebt gij de wereld gewonnen. Ik nodig diegenen die geleerd zijn in de Schriften en wetenschappen uit, om deze vragen en andere vragen van den dag op godsdienstig gebied, op te lossen.

De oplossing kan waarlijk niet gevonden worden in de Christelijke dogma's en doode vormen van het Christendom van deze eeuw.

Godsdienstleeraars ontwijken deze vragen en andere vitale grondbeginselen van het Evangelie van Christus en bedekken de waarheid met eenige oude bijgelooven en valsche leeringen van den mensch. Als wij met hen in de graftomben van de oude profeten zouden nederdalen en de waarheid voor hen zouden ontsluiëren, een rilling van bijgeloof zou over hen komen en zij zouden terugkeeren en vragen om de sluier gesloten te houden en de waarheid begraven te laten met de oude profeten. Het is dezelfde toestand vandaag met den mensch als zij was in de dagen van Mozes, toen hij de kinderen van Israël uit verdrukking wilde leiden en aan hen, het licht van de waarheid en een ware kennis van Israël's God wilde openbaren. „Maar zij konden Zijne hemelsche wetten niet ontvangen, noch Zijne tegenwoordigheid verdragen. Aldus was de profeet gedwongen het verledene met het geheimzinnige te omhullen”, en hun een wet van lijdelijke geboden te geven.

Maar het ware Evangelie van den Verlosser van het menschedom beantwoordt deze vragen ten volste. De profeten van God en anderen van God geautoriseerde dienstknechten van Jezus verstonden, en gaven een bevredigende verklaring aan deze vragen. Zij geloofden in openbaring, en door hun geloof verkregen zij door openbaring, een kennis van deze beginselen. Eén van de goede oude profeten van de dagen van ouds, sprekende over den val van Adam en de redenen voor dien val, verklaart den val zeer schoon en in zeer weinige uitgelezene woorden. Hij zeide: „Adam viel, opdat de menschen mochten zijn; en de menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben. En de Messias komt in de volheid des tijds, opdat hij de kinderen der menschen verlossen mag van den val. En omdat zij van den val verlost zijn, worden zij voor eeuwig vrij, kennende goed en kwaad, om voor zichzelf te handelen en niet om mede gehandeld te worden, tenzij het is door de straf der wet in den grooten en laatsten dag volgens de geboden, welke God gegeven heeft.” (2 Nephi 2: 25-26).

De mensch is ten allen tijde vrij geweest en is het nu, om voor zichzelf te kiezen, het is gelijk de dichter zegt:

„Weet dit, dat elke ziel is vrij
 In 's levenskeus; wat die ook zij;
 Als eeuw'ge waarheid is 't eeuw'ge leven;
 Dat God niet dwingt tot 't eeuw'ge leven;
 Hij roept, beweegt, wijst op de plicht,
 Deelt wijsheid uit, en liefde, en licht,
 Is naam'loos vaak een hulp in smart,
 Maar nimmer dwingt Hij 't mensch'lijk hart.”

Ik zeg: de godgeleerden en wijzen van vandaag kunnen deze vragen niet beantwoorden, maar wij hebben de oplossing van deze vragen gekregen door de openbaringen van Jezus Christus en de profeten hebben een duidelijke verklaring van deze dingen gegeven. Opgeteekend in het eerste hoofdstuk van Johannes lezen wij deze woorden: „In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.” (Joh. 1 : 1). „En het Woord is vleesch geworden,

en heeft onder ons gewoond, (en wij hebben Zijne heerlijkheid aanschouwd, eene heerlijkheid als des Eeniggeborenen van den Vader) vol van genade en waarheid." (Joh. 1 : 14). Deze was Jezus Christus, vol van waarheid, licht en genade en in Hem was er geen duisternis. Hij was de eerstgeborene van onzen Vader's kinderen, inderdaad de Zoon van den levenden God, en kwam in de wereld om haar en het menschedom van den val en ons van onze persoonlijke zonden te redden, als wij Zijne geboden wilden onderhouden. Christus zelve, verklaarde onze broeder te zijn, en Paulus verklaart Hem „de eerstgeborene onder vele broederen" te zijn. De profeet Joseph Smith noemt Hem „onze oudste broeder".

Nu, vanwaar deze „broederschap"? Het heeft geen betrekking op onzen vleeschelijken staat, want Hij was niet de eerstgeborene in het vleesch, Hij werd in het midden des tijds in het vleesch geboren. Hoe kan Hij dan onze „oudste broeder" zijn? Was er een andere wereld en een andere geboorte, waar deze verwantschap gemaakt is? Ja, zekerlijk. De Schriften verklaren zulks. Al de profeten verstonden deze dingen. Christus zelve erkent dit feit, zooals is opgeteekend in de Evangeliën van Mattheus, Marcus, Lucas en Johannes. In Job ontvangen wij een weinig meer inlichting over dit onderwerp: „Waar waart gij, toen Ik de aarde grondde? Geef het te kennen, indien gij kloek van verstand zijt. Wie heeft hare maten gezet? want gij weet het: of wie heeft over haar een richtsnoer getrokken? Waarop zijn hare grondvesten nedergezonken, of wie heeft haren hoeksteen gelegd? Toen de morgensterren te zamen vroolijk zongen, en al de kinderen Gods juichten." (Job 38 : 4, 5, 6, 7). Zeker, wij waren onder de zonen en dochteren van God en juichten van vreugde toen wij het plan van onze zaligheid hoorden. Jezus was daar en ook wij waren bij den Vader in den beginne, zonen en dochteren van God, gewonnen door Hem en daarom broeders en zusters van Jezus Christus, want God is inderdaad de Vader van onze geestelijke lichamen. Zegt Paulus niet in zijn zendbrief aan de Hebreëen: „Voorts, wij hebben de vaders onzes vleesches wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen hen, zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn, en leven?" (Heb. 12 : 9).

Christus getuigde ook omtrent deze vader- en broederschap, toen aan den morgen van Zijn opstanding uit het graf, Maria Magdalena Hem in het hof vond en Hem wilde omarmen, verbood Hij haar zulks te doen, zeggende: „Raak mij niet aan, want ik ben nog niet opgevaren tot mijnen Vader; maar ga heen tot mijne broeders (de Apostelen) en zeg hun: Ik vaar op tot mijnen Vader en uwen Vader, en tot mijnen God en uwen God." (Joh. 20 : 17). Aldus zien wij Jezus en de Apostelen met denzelfden Vader, denzelfden God; het feit van de broederschap verkondigd door den Meester zelve. „Als zulk een verwantschap tusschen Jezus en de Apostelen bestaat, dan bestaat het tusschen Jezus en het geheele menschedom, aangezien de Apostelen mannen van hetzelfde maaksel waren als andere menschen." De Apostel Paulus verklaart dat „God uit eenen bloede het gansche

geslacht der menschen gemaakt heeft," en uitbreidende over deze verklaring zegt hij: „Want wij zijn ook Zijn geslacht.” (Handelingen 17 : 26, 28). De Verlosser getuigde onvoorwaardelijk dat wij allen kinderen zijn van denzelfden Vader. Dit meent niet de geboorte in het vleesch, maar moet noodzakelijkerwijze de geboorte in den geest bedoelen. Jezus zeide tegen Maria, dat Hij terug ging naar Zijn Vader en haar Vader. Wij waren levende geestelijke wezens voor wij naar deze aarde kwamen, want Job zegt dat wij zongen en juichten voor dat de aarde gegrond was. Wij waren bij machte in dien staat of toestand te juichen en te zingen. Natuurlijk waren wij verblijd toen deze aarde gevormd werd, want het werd georganiseerd voor ons, zoodat wij hier mochten komen en deze sterfelijke lichamen op onszelve mochten nemen en vreugde hebben, zooals de profeet zeide.

Dit sterfelijke of aardsche lichaam is de uiterlijke tabernakel van den geest of het hemelsch lichaam, welk geestelijk lichaam was gewonnen en geboren van onzen Hemelschen Vader, en terwijl dit sterfelijk lichaam (geestelijke tabernakel) verderfelijk en onderworpen aan vertering is, toch zijn de elementen van dit lichaam eeuwiglijk en zullen wederom voortkomen in de opstanding als de eeuwige woonplaats van den geest. „Want de mensch is geest. De elementen zijn eeuwig, en geest en elementen, onafscheidelijk verbonden, ontvangen eene volheid van vreugde; en wanneer die gescheiden zijn, kan de mensch eene volheid van vreugde niet ontvangen.” (L. en V. Afd. 93 : 33, 34). Het lichaam is niet volmaakt zonder den geest, noch de geest zonder het lichaam. Zooals alreeds gezegd is, waren wij in den beginne bij den Vader en waren in staat onze vreugde en blijdschap te toonen over het vooruitzicht om naar deze aarde te gaan. De profeet zeide: „Adam viel, opdat de menschen mochten zijn, en de menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.” Adam was de eerste man op deze aarde, en voerde het gebod uit zooals het aan hem gegeven was, om te „vermenigvuldigen en vruchtbaar te zijn en de aarde te vervullen,” en aardsch leven en aardsche lichamen aan God's geestelijke kinderen te geven. Dat was inderdaad zijn zending. Dat was de reden dat Adam viel, zoodat wij hier konden komen en vreugde hebben. Christus kwam om ons te redden en de banden des doods te verbreken, zoodat met onze sterfelijke lichamen, verkregen door den val van Adam, wij voort konden komen in onsterfelijkheid.

De val van Adam was echter geen sexueele zonde, geen overtreden van de huwelijkswelten; ook verbrak Eva de welten van samenleving niet met Satan of de slang. Vele van onze Christelijke voorgangers zouden gaarne hebben dat wij geloof hechten aan deze dingen, maar het is de waarheid niet.

Luister, al gij ouderlingen en heiligen, gij godgeleerden en geheel de wereld, Adam en zijn vrouw Eva waren in het hof van Eden geplaatst door God, den Vader van onze geesten. Zij waren in een onsterfelijken staat. In het hof van Eden waren verschillende soorten van boomen geplant, vruchten voortbrengende voor het gebruik van den mensch. Tusschen deze boomen was de „boom des levens”, „zoo-

genaamd voor zijn symbolisch karakter als een teeken en zegel van het onsterfelijke leven. Zijn voorname plaats in het midden van den hof waar het een voorwerp van dagelijksche waarneming en belangstelling moet geweest zijn, was bewonderenswaardig geschikt voor hen (Adam en Eva) om steeds God en de toekomst in de gedachten te houden." Zijne vruchten behoedden en onderhielden het onsterfelijke lichaam en zoolang als de mensch daarvan gebruikte, verloor hij zijn onsterfelijken staat niet, want nadat de mensch gevallen was, dreef God hen uit den hof van Eden en stelde Cherubims met vlamme zwaarden om den „boom des levens" te bewaken, opdat de mensch zijn hand niet uitstrekken zou en van de vrucht nemen en eeuwiglijk leven. Tegenover den „boom des levens" was de „boom der kennis des goeds en des kwaads", zoo genaamd omdat het een toets was waarmede de gehoorzaamheid van onze eerste ouders zoude beproefd worden, of zij gehoorzaam wilden zijn of Zijne geboden wilden verbreken. De vruchten van dezen boom waren niet geschikt voor onsterfelijke lichamen en daarvoor was de mensch in zijnen onsterfelijken staat geboden om daarvan niet te eten, want als hij zulks deed, zou hij den dood sterven; of zooals de Heere zeide: „Daarvan zult gij niet eten; want ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven." De dood was gesymboliseerd in den „boom der kennis des goeds en des kwaads" . . . ten dage als gij daarvan eet zult gij den dood sterven, vandaar den boom des doods, beiden geestelijk en lichamelijk. Aldus zooals een van Gods dienstknechten heeft gezegd: „In deze twee symbolen: „den boom des levens" en „den boom der kennis des goeds en des kwaads", tezamen met de geboden en straf, de straf welke volgt na ongehoorzaamheid, hebben wij de groote verborgenheden van dit aardsche leven tezamen gebracht; dood, goed, kwaad, het feit van den vrijen wil van den mensch . . . de kracht om zijn eigen weg te volgen, gehoorzaamheid en ongehoorzaamheid, voortgezet leven voor gehoorzaamheid, hetwelk slechts een bevestiging is van de wet van „leven", en dood voor ongehoorzaamheid, of het afdwalen van de voorwaarden waarop „leven" is vastgesteld." De „boom der kennis des goeds en des kwaads", zeg ik, was zoo genaamd, omdat het zinnebeeldig was aan den dood; goed, omdat het God's plan tot stand zou brengen en Zijne heerlijkheid zoude ten toon spreiden door de „onsterfelijke en het eeuwige leven van den mensch" tot stand te brengen; kwaad, omdat het den mensch aan de aarde zou binden, zonde en verleiding in zijn weg zou plaatsen en ten laatste den dood op hem zoude brengen, beiden geestelijk en lichamelijk. Het zou de oorzaak zijn van de verbanning van den mensch uit het hof van Eden en van de tegenwoordigheid van God. Het zou hun geloof beproeven, om te zien of zij gehoorzaam aan de geboden van onzen Vader wilden zijn en hun tweeden staat behouden. Het is zeer zeker dat God, onze Vader, al deze dingen wist vanaf den beginne en Hij ontwierp genadevol een plan voor der aarde en der menschen verlossing. Ja, zowel aarde als 's menschen verlossing, want toen de mensch viel, viel de aarde insgelijks. Zij werd veranderd

en was geen woonplaats meer voor onsterfelijke wezens en alleen geschikt voor „sterfelijkheid”. Maar de verlossing van de aarde is juist zoo zeker als die van den mensch, en zij zal in tijd vernieuwd worden en wederom hare paradijs-heerlijkheid ontvangen; gelijk de mensch zal sterven en opstaan en dit lichaam wederom terug ontvangen, vernieuwd en veranderd van bederfelijkheid tot onbederfelijkheid. Ja, geest en lichaam zullen vereenigd worden om een volheid van vreugde te ontvangen. Al deze dingen waren de oogmerken van den val van den mensch, en de verlossing teweeg gebracht door Jezus Christus den Zoon van God.

Ik heb elke reden om te gelooven dat wij dit plan verstanden voor dat wij ons geestelijk tehuis verlieten; en we zongen en juichten van vreugde toen dit plan aan ons bekend werd gemaakt. Ik kan niet gelooven, zooals onze Christen leeraars en het zoogenaamde chirstendom zou willen hebben, dat wij gelooven, dat, de mensch zijn begin op deze kleine aarde had, dat de aarde uit niets geformeerd was en de mensch uit het stof der aarde gevormd was, een vorm van koude klei gemaakt en de geest van leven op een machinale of onnatuurlijke wijze daarin geblazen. Neen! de mensch was van onderen datum dan deze planeet en zijn begin was op een andere plaats.

Zoo waren de elementen waaruit deze aardmassa bestaat, van ouderen datum, fragmenten van andere planeten.

Wij waren geesteskinderen van God, den Vader van Jezus Christus. Wij woonden met Hem in Zijn heilige woning en zijn aan Zijn zijde gekoesterd, totdat wij naar deze aarde kwamen. Als wij getrouw zijn in het onderhouden van Zijn geboden, voldoen aan de eischen door Hem gesteld, zullen we het voorrecht hebben om terug te keeren naar die hemelsche tehuizen van onze vroegste kindsheid en in de tegenwoordigheid van onzen Vader in den hemel in te gaan. Al deze dingen worden ons door het Evangelie van Jezus Christus verkondigd en verklaard en door de openbaringen die Hij gegeven heeft door Zijne profeten van ouds en van deze der laatste dagen. De sleutel voor deze kennis en deze openbaringen is het priesterschap na de orde van den Zoon van God, maar de mensch is het verloren door ongchoorzaamheid en een algemeene afval van de beginselen en verordeningen van het Evangelie of zooals één van de oude profeten heeft gezegd. „Zij veranderen de inzettingen en vernietigen het eeuwig verbond.”

De zondige mensch, na de profeten en de volgelingen van den ootmoedigen en nederigen Nazarener gedood te hebben, hebben godsdiensten samengesteld en kerken gevestigd naar hunne eigen ideeën en begeerlijkheden en het toen aan de wereld gegeven als het Evangelie van den Zoon van God. Dit zoogenaamde Evangelie was op bijgeloof gebouwd en de vage ideeën van menschen en daarvoor hebben wij het hedendaagsche christendom. Maar het ware Evangelie van Jezus Christus is wederom hersteld in deze der laatste dagen. De sleutel van kennis is wederom in het bezit van menschen op aarde. De beginselen en verordeningen worden weder gepredikt en

bediend aan de kinderen der menschen, zooals zij geleerd en bediend werden door Jezus en Zijne Apostelen toen Hij wandelde en leerde met hen in Galilea. Profeten en Apostelen zijn wederom voortgebracht en dezelfde organisatie die in de vroegere kerk bestond is nu onder het menschdom. Het is het ware plan van leven en zaligheid en bevat het geloof in God, den Vader van onze geesten, in Jezus Christus Zijnen Zoon, den Verlosser der wereld, en in den Heiligen Geest, bekeering van zonde en verkeerde handelingen, doop door onderdompeling (een geheele begrafenis in het watergraf) voor de vergiffenis van zonden en de gave van den Heiligen Geest door oplegging der handen door diegenen, welke de autoriteit bezitten om te prediken en de inzettingen van Zijn Evangelie te bedienen.

Het is hetzelfde Evangelie hetwelk Paulus predikte aan de Hebreëen als beschreven in Hebr. 6 : 1-2. „Daarom, nalatende het beginsel der leer van Christus, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren, niet wederom leggende het fundament van de bekeering van doode werken, en van het geloof in God, van de leer der doopen, en van de oplegging der handen, en van de opstanding der dooden, en van het eeuwig oordeel.”

Dezelfde organisatie als Paulus verkondigde aan de Efeziërs: „En dezelve heeft gegeven sommigen tot Apostelen, en sommigen tot Profeten, en sommigen tot Evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars, tot de volmaking der heiligen tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus.” (Efez. 4 : 11-12). De geautoriseerde dienstknechten van den levenden God zijn in uw midden dezen avond, verkondigende deze Evangelie-waarheden, u tot bekeering roepende. Zij zijn ten volle geautoriseerd en gewillig om den bekeerden zondaar in de wateren des doops te leiden en hem onder te dompelen in den naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes voor de vergiffenis van zonden, en de handen op hem te leggen voor de gave van den Heiligen Geest, zoodat Hij inderdaad wederom geboren moge worden uit water en geest.

Onderzoek deze beginselen en zie of zij waarlijk van God zijn of dat wij van onszelve spreken. Ik getuig tot u dat wij het Evangelie van den Verlosser dezer wereld verkondigen. Het is het ware plan van leven en zaligheid voor al diegenen die gelooven en het aan willen nemen, in den naam van Jezus Christus. Amen.

Wartoe dient een moeilijkheid anders dan om de noodzakelijkheid te leeren eener verdubbelde inspanning? Wartoe gevaar dan om ons nieuwen moed te geven? Wartoe onmogelijkheden, dan om ons aan te vuren tot overwinning?

LONGFELLOW.

DE STER.

Nederlandsch Organ van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. BILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEV.

Rijmpreekjes.

No. 11. Een Bede.

Bron en Leidsman van mijn leven, 'k vraag niet om een makk'lijk lot: 'k bid om moed voor heilig streven, kracht voor 't doen van Uw gebod. Laal mij ondervinding winnen, nu een lach en dan een traan: laat mij strijden, lachen, minnen, langs de gansche toonschaal gaan.

Geef mij durf om 's levens kansen aan te grijpen, onvervaard; mocht succes mijn werk bekransen, laat mij kalm zijn en bedaard, zonder roemzucht. En zoo 'k fale, dat ik mijn omgeving dan op mijn klachten niet onthale, laat mij 't dragen als een man.

Groote Meester, wijze Stichter van de Levensschool op aard', 'k vraag niet. maak mijn schooltaak lichter, 'k bid om kracht die evenaart de ondervinding naar Uw oordeel 't beste voor m'n eeuwig goed. 'k Weet: vaak brengt ons de onspoed voordeel, en ik bid om sterkte en moed.

FRANK I. KOOYMAN.

De opstanding.

Uittreksel eener predikatie, gehouden door President
JOSEPH F. SMITH.

(Overgenomen uit „De Utah-Nederlander“.)

Eenige dagen geleden las ik een artikel in een onzer couranten, over de opstanding van het lichaam. Het was eene redevoering van eenen predikant en drukte het begrip uit, dat het lichaam na de opstanding hetzelfde wezen is als gedurende het leven. Er waren ongeveer een half dozijn predikanten in de vergadering, waar deze redevoering werd voorgelezen, die het feit bepleitten, dat het lichaam in de opstanding niet in den aardischen vorm zijn zal, maar in de gedaante waarin het in de toekomstige wereld zal leven.

Dit brengt een gesprek in mijn gedachten, dat ik voerde met een zeer bekend predikant, die voorzitter was van het Congres van godsdiensten op de wereld-tentoonstelling. Hij bezocht ons op ons kantoor en 'gedurende ons gesprek kwam het vraagstuk van de opstanding der dooden op. Hij zeide te gelooven, dat de eenige opstanding die er ooit zal plaats hebben, de opstanding van den geest was als het lichaam sterft, en dat dit de opstanding der dooden is. Ik nam de vrijheid van meening te verschillen, maar hij wierp al onze tegenwerpingen ter zijde, door te zeggen, dat letterlijke opvatting der

Schriften niet geschikt was voor deze bedeeing, voor de tegenwoordige wereld, daar wij in eene andere sfeer waren overgegaan, in een verschillenden toestand van dingen en dat godsdiensten veranderen moeten met de vooruitgang der menschen; en meer dergelijke gezegden.

De opstanding van Jezus.

Ik wil nu de vrijheid nemen, om eenige teksten tot U te lezen, en dan gedurende mijn rede, mijn geloof en overtuiging uit te spreken omtrent ons geloof als Heiligen der Laatste Dagen met betrekking tot de opstanding der dooden. Ik zal niet alle bijzonderheden van dit onderwerp behandelen, want er zijn een groot aantal teksten in het Nieuwe Testament verspreid in de verklaringen van den Zoon van God, die met betrekking tot dit onderwerp aangehaald kunnen worden. Ik wil echter alleen het verhaal lezen van Zijne opstanding. Wij allen weten dat Hij aan het kruis genageld was; dat Zijne zijde doorstoken was en dat Zijn levensbloed uit Zijn lichaam vloede; dat Hij aan het kruis tot God riep en den geest gaf; dat Zijn lichaam van het kruis genomen was, gebalsemd en in schoone linnen doeken gewikkeld en in een nieuw graf geplaatst was, waarin nog nooit het lichaam van eenig mensch gelegen had. En dan, bedenkt het gezegde, dat Hij Zijn lichaam zou nederleggen en het weder opnemen, de aanspraak die Hij gemaakt had, dat die tempel afgebroken zou worden, maar dat Hij ten derde dage weder zou opstaan. De priesters waren naar de Overheden gegaan en hadden verlangd, dat een groote steen op het graf geplaatst, verzegeld en een wacht er bij geplaatst zou worden, opdat Zijne discipelen niet des nachts zouden komen, het lichaam wegnemen en dan het volk vertellen, dat Hij uit den dood was opgestaan. Een wacht van soldaten was bij het graf geplaatst volgens de geschiedenis, zooals die in de Schriften verhaald wordt, zoodat het volkomen onmogelijk was voor de discipelen van Christus, een bedrog te plegen door het lichaam heimelijk te stelen, en weg te nemen, en dan aan de wereld bekend te maken, dat Zijn lichaam was opgeslaan. Soms worden de vijanden der waarheid en zij die haar willen vernietigen onbewust middelen, om de waarheid te bevestigen en die boven allen twijfel te verheffen; want als zij die voorzorgen niet genomen hadden en als er geen wacht bij het graf geplaatst was, om het te bewaken, om toe te zien dat geen bedrog zou bedreven worden, dan hadden zij gemakkelijk in de wereld kunnen gaan en zeggen: Zijne discipelen zijn gekomen en hebben het lichaam weggenomen; zij zijn bij nacht gekomen en hebben het gestolen." Maar zij hebben hunne monden toegesloten in hunne ijdele poging, om den invloed van de opstanding op de gedachten van het volk en op de geschiedenis der wereld te vernietigen.

Nu wil ik uit het twintigste hoofdstuk van Johannes de volgende beschrijving voorlezen van de opstanding van het lichaam van Christus:

„En op den eersten dag der week ging Maria Magdalena vroeg, toen het nog duister was, naar het graf; en zag den steen van het

graf weggenomen." De discipelen hadden het niet gedaan. Als zij het gedaan hadden, dan zouden de soldaten die daar waren het gezegd hebben. Zij waren daar, om te waken en toe te zien. Zij waren daar, om getuigen te zijn als de discipelen zouden komen en om toe te zien, dat de discipelen niet des nachts zouden komen, den steen weggrollen en het lichaam wegnemen; maar zij konden dat niet doen, want het graf werd bewaakt door Romeinsche soldaten; zij waren verhinderd om het te doen, zelfs al hadden zij het willen doen. Maar ongelukkig voor hen hadden de discipelen zelf nog niet begrepen wat Jezus hun gezegd had, dat Hij wederom ten derde dage zou opstaan. Het was niet in hunne harten opgekomen, zij konden het niet verstaan, want het was al zeer spoedig na Zijn dood, of liever na Zijne begrafenis, dat zij tot elkaar zeiden: „Ik ga visschen"; kom laat ons weder onze vroegere bezigheden opnemen, en zij gingen naar hunne netten en verdere bezigheden. En zij spraken samen onder elkander en zeiden: „Wij hoopten, dat Hij was Degene, Die Israël verlossen zou, maar zie, Hij is dood." Hunne hoop was vervlogen, want zij verstonden de Schriften niet, en zij verstonden het beginsel van de opstanding niet en dat Jezus Christus gekomen was, om door Zijn voorbeeld dit aan de wereld te verkondigen.

„Zij liep dan, en kwam tot Simon Petrus en tot den anderen discipel, welken Jezus liefhad, en zeide tot hen: „Zij hebben den Heere weggenomen uit het graf, en wij weten niet, waar zij Hem gelegd hebben." Petrus ging toen uit en de andere discipel, en zij kwamen aan het graf. En deze twee liepen te gelijk; en de andere discipel liep vooruit, sneller dan Petrus, en kwam eerst tot het graf. En als hij nederbukte, zag hij de doeken liggen; nochtans ging hij er niet in. Simon Petrus dan kwam en volgde hem, en ging in het graf, en zag de doeken liggen. En den zweeldoek, die op Zijn hoofd geweest was, zag hij niet bij de doeken liggen, maar in het bijzonder in eene andere plaats samengerold. Toen ging dan ook de andere discipel er in, die eerst tot het graf gekomen was, en zag het, en geloofde. Want zij wisten nog de Schrift niet, dat Hij van de dooden moest opstaan."

Dit is een andere getuigenis, een ander bewijs dat zij volkomen onschuldig waren aan eenige poging, om den steen weg te nemen gedurende den nacht en het lichaam te stelen, zonder dat de wereld het zou weten, en dan de wereld te bedriegen, door te zeggen, dat Hij was opgestaan. Zij verstonden het niet, verwachtten het niet en hadden in het geheel zoodanig voornemen niet.

(Spreker las nu van vers 10 tot en met vers 23).

Twijfelaars.

En Thomas, een van de twaalven, gezegd Didymus, was met hen niet, toen Jezus daar kwam. De andere discipelen dan zeiden tot hem: „Wij hebben den Heere gezien." Doch hij zeide tot hen: „Indien ik in Zijne handen niet zie het teeken der nagelen, en mijnen vinger steke in het teeken der nagelen, en steke mijne hand in Zijne zijde, ik zal geenszins gelooven."

Wij hebben een groot aantal Didymussen in onzen tijd en dit geslacht, maar wij hopen, dat er geen hunner hier zijn, maar wel de andere soort, door Jezus genoemd.

„En na acht dagen waren Zijne discipelen wederom binnen, en Thomas met hen; en Jezus kwam, als de deuren gesloten waren, en stond in het midden, en zeide: „Vrede zij ulieden!” Daarna zeide Hij tot Thomas. „Breng uwen vinger hier, en zie Mijne handen, en breng uwen hand, en steek ze in Mijne zijde; en zijt niet ongeloovig maar geloovig”. En Thomas antwoordde en zeide tot Hem: „Mijn Heere en mijn God.” Jezus zeide tot hem: „Omdat gij Mij gezien hebt, Thomas! zoo hebt gij geloofd; zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben, en nochtans zullen geloofd hebben.”

De discipel die deze woorden schreef en een persoonlijk getuige was geweest, zegt verder: „Jezus dan heeft nog wel vele andere teekenen in de tegenwoordigheid Zijner discipelen gedaan, die niet zijn geschreven in dit boek; maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zone Gods en opdat gij, geloovende, het leven hebt in Zijnen naam.”

De opstanding letterlijk.

Waarop ik nu uwe aandacht wil vestigen, is de nadrukkelijke, onloochenbare, ontwijfelbare en juiste beschrijving van het lichaam, het opgestane lichaam van den Heer Jezus Christus, gegeven in deze beschrijving van Zijne opstanding en verschijning aan Zijne discipelen die alle inbeelding of gedachten buiten sluit, dat den dood van het lichaam en het verlaten van het lichaam door den geest, de opstanding der dooden is. Is het niet? Als Christus de Zoon van God is, en Zijne discipelen geven getrouw getuigenis der waarheid zooals zij die gezien hebben, als zij verklaren dat zij gezien hebben; want zij verklaren, dat zij met hunne oogen zagen, met hunne ooren hoorden, in hunne harten geprikt waren, en zij onderzochten Hem met hunne eigen handen, om te zien en te voelen, dat Hij inderdaad dezelfde persoon was, hetzelfde lichaam dat gekruisigd was, dezelfde teekenen dragende die in Zijn lichaam gemaakt waren, terwijl het aan het kruis uitgestrekt was, om u te toonen, dat de opstanding van Christus, de opstanding van Hem persoonlijk was en niet van Zijnen geest. Alvorens verder te gaan wil ik lezen van Lukas vierentwintig:

„En ziet, twee van hen gingen op denzelfden dag naar een vlek, dat zestig stadiën van Jeruzalem was, welks naam was Emmaus. En zij spraken samen onder elkander van al deze dingen, die er gebeurd waren. En het geschiedde, terwijl zij samen spraken, en elkander ondervraagden, dat Jezus zelf bij hen kwam, en met hen ging. En hunne oogen werden gehouden, dat zij Hem niet kenden.”

Hij reisde met hen en sprak op den weg tot hen, en opende de Schriften voor hen, maar zij wisten niet dat Hij het was. Zij wisten persoonlijk niet dat Hij de verrezen Christus was.

„En het geschiedde, als Hij met hen aanzat, nam Hij het brood, en zegende het, en als Hij het gebroken had, gaf Hij het hun.”

Dit is nu niet het getuigenis van Johannes. Dit is het getuigenis van Lukas, een ander van de discipelen van Christus.

„En hunne oogen werden geopend, en zij kenden Hem; en Hij kwam weg uit hun gezicht. En zij zeiden tot elkander: Was ons hart niet brandende in ons, als Hij tot ons sprak op den weg, en als Hij ons de Schriften opende? En zij, opstaande ter zelve ure, keerden weder naar Jeruzalem, en vonden de elven samen vergaderd, en die met hen waren; welke zeiden: „De Heere is waarlijk opgestaan, en is van Simon gezien” En zij vertelden hetgeen op den weg geschied was, en hoe Hij hun bekend was geworden in het breken des broods. En als zij van deze dingen spraken, stond Jezus Zelf in het midden van hen, en zeide tot hen: Vrede zij ulieden! En zij verschrikt en zeer bevreesd geworden zijnde, meenden, dat zij eenen geest zagen. En Hij zeide tot hen: Wat zijt gij ontroerd? en waarom klimmen zulke overleggingen in uwe harten? Ziet Mijne handen en Mijne voeten; want Ik ben het Zelf; tast Mij aan, en ziet; want een geest heeft geen vleesch en beenderen, gelijk gij ziet, dat Ik heb. En als Hij dit zeide, toonde Hij hun de handen en de voeten. En toen zij het van blijdschap nog niet geloofden, en zich verwonderden, zeide Hij tot hen: Hebt gij hier iets om te eten? En zij gaven Hem een stuk van eenen gebraden visch, en honigraten. En Hij nam het, en at het voor hunne oogen. En Hij zeide tot hen: Dit zijn de woorden, die Ik tot u sprak, als Ik nog met u was, namelijk dat het alles moet vervuld worden, wat van Mij geschreven is in de wet van Mozes, en de Profeten, en de Psalmen.”

Zullen wij nu de Schriftuurlijke uitlegging van de opstanding van het lichaam aannemen? Zullen wij de openbaringen van Christus, in Zijn eigen persoon uit den dood opgestaan, gelooven? Of zullen wij het idee van den eerwaarden heer Philips aannemen, dat de dood van het lichaam en de scheiding van den geest daarvan, de opstanding der dooden is? Wat verkiest gij?

Joseph Smith de profeet verklaarde in dit boek, het Boek der Leer en Verbonden, dat de Vader een lichaam heeft van vleesch en beenderen, zoo tastbaar als dat van een mensch. En de Zoon van God heeft een lichaam van vleesch en beenderen zooals Hij Zelf heeft verklaard, dat Hij heeft en is niet alleen een geest, maar een verzezen wezen, eene opgestane ziel. En de Heilige Geest is een persoonlijkheid van geest, maar geen persoonlijkheid van beenderen en vleesch, zooals de Vader en de Zoon zijn. De Heilige Geest kan daarom op menschen bevestigd worden, en Hij kan met hen wonen voor een tijd, of Hij kan met hen blijven wonen, in overeenstemming met hunne waardigheid, en Hij kan hen volgens Zijnen wil verlaten.

Boek van Mormon-getuigen.

Nu wil ik iets uit het Boek van Mormon lezen, een boek van Schriftuur dat vertaald is door de gave en macht van God, want de stem van God verklaarde aan de drie getuigen, dat het vertaald is geworden door de gave en macht van God, en dat het waar is. De drie getuigen verklaarden en getuigden met betrekking tot de waarheid

van het Boek. en acht andere getuigen, buiten den profeet Joseph, verklaarden, dat zij de platen hebben gezien en gehanteerd en de graveering, daarop aanschouwden, en dal zij weten, dat de profeet Joseph Smith de platen had waarvan het Boek van Mormon vertaald is. En het is een van de grootste raadselen voor geleerden, dat zij in de oude beschaving van dit werelddeel, bewijzen ontdekken voor de goddelijkheid van het Boek van Mormon, die zij niet kunnen weerspreken. Zij zijn verwonderd, hoe Joseph Smith, een man onwetend in geschiedenis, in godgeleerdheid, in wetenschap, een man zonder boekengeleerdheid, ooit zoo nauwkeurig feiten heeft kunnen bespreken, die nu ontdekt worden door onderzoekers en geleerden in dit geschiedkundig land, waarover het Boek van Mormon spreekt, en zij zeggen, dat het hen in verlegenheid brengt. Het is wonderlijk, dat drie mannen konden getuigen, zooals de drie getuigen van het Boek van Mormon hebben getuigd, en dat de andere acht getuigen konden getuigen zooals zij gedaan hebben, en toch heeft nog nimmer één hunner het getuigenis weersproken. Zij kunnen het niet verstaan en verklaren volgens eenig wetenschappelijk beginsel. Als het bedrog was en deze mannen waren bedrogen of in een val gebracht, en het deden door bedriegerij of met het doel de wereld te bedriegen, dan zou zeker een of meer hunner de waarheid gezegd hebben voor hun dood en het bedrog bekend gemaakt. Maar neen, niet een hunner deed dit. Zij hebben Joseph verlaten, maar zij hebben de goddelijkheid van het Boek van Mormon niet verloochend.

Gij hebt hier dus een verslag van de getuigen, waarvan de zekerheid niet in twijfel getrokken kan worden, en wier oprechtheid geen macht beneden het Koninkrijk van God kan betwijfelen, want zij zeiden de waarheid, en verbleven in de waarheid welke zij vertelden, totdat zij in het vleesch stierven.

Een profeet der Nephieten over de opstanding.

Een van de oude discipelen of profeten, die leefde op dit werelddeel (Amerika), die door God werd geïnspireerd en deze boodschap later aan de wereld gebracht heeft, welke op de platen van goud gegraveerd waren, die bewaard, overgegeven en in deze bedeeeling der wereld geopenbaard waren, heeft iets zeer belangrijks te zeggen over dit onderwerp. Dit is niet van Jeruzalem. Dit is geen boodschap die gegeven was aan de discipelen van Christus in Jeruzalem; maar dit is een boodschap die gegeven is door een profeet die op dit werelddeel geleefd heeft. Hier volgen zijne woorden:

„En Hij zal in de wereld komen, (dit was gesproken voor de geboorte), om Zijn volk te verlossen en Hij zal de overtredingen van degenen die in Zijnen naam gelooven op Zich nemen. En dit zijn degenen die het eeuwige leven zullen hebben; en de zaligheid komt tot niemand anders. Daarom verblijden de goddeloozen zich, alsof er geene verlossing is, tenzij het is het losmaken van de banden des doods; want ziet, de dag komt dat allen uit den doode zullen opstaan en voor God zullen staan om geoordeeld te worden volgens hunne werken. Nu is er een dood, genaamd de tijdelijke dood; en

de dood van Christus zal de banden van dezen tijdelijken dood verbreken, zoodat allen uit dezen tijdelijken dood zullen verrijzen. De geest en het lichaam zullen wederom in hunne volmaakte gedaante vereenigd worden; zoowel beenderen als gewrichten zullen tot hare eigene gedaante hersteld worden gelijk zij nu op het oogenblik zijn; en wij zullen voor God gebracht worden, wetende zooals wij nu weten en eene volkomen herinnering hebben van al onze schuld. Nu, deze herstelling zal tot allen komen, zoowel jong als oud, gevangene als vrije, man als vrouw, goddelooze als rechtvaardige en er zal niet zooveel als een haar van hun hoofd verloren gaan, maar alle dingen zullen tot hunne eigene gedaante hersteld worden zooals het nu is, of in het lichaam en allen zullen gebracht en gesteld worden voor den rechterstoel van Christus den Zoon, en God den Vader, en den Heiligen Geest die een eeuwig God is; ten einde geoordeeld te worden naar hunne werken, hetzij zij goed of kwaad zijn. Nu ziet, ik heb tot u gesproken aangaande de opstanding van het sterfelijk lichaam. Ik zeg u, dat dit sterfelijk lichaam verrijst tot een onsterfelijk lichaam: dat is uit den dood, zelfs uit den eersten dood tot het leven, zoodat zij niet meer kunnen sterven, hunne geesten vereenigende met hunne lichamen om nimmer gescheiden te worden; dus het geheel wordt geestelijk en onsterfelijk, zoodat het geen bederf meer kan zien." (Wordt vervolgd.)

De Man die de waarheid gevonden had.

Drie mannen gingen op weg om de waarheid te zoeken. De eerste zeide: „Ik zal gaan, om de waarheid te zoeken in de wijsheid van anderen, wanneer ze ergens moet zijn, zal ik haar daar vinden.” En hij ging heen, sloot zich op in een beroemde Bibliotheek en begroef zich in boeken en geschriften van vele wijzen, die in de vorige eeuwen geleefd hadden. Jaren lang zocht hij. Op zekeren dag, hij was al een oude man geworden, sloeg hij het voor hem liggende boek plotseling dicht en zeide: „De een spreekt den ander tegen; er is geen waarheid!”

De tweede had gezegd: „Niet in de boeken, maar in het leven van mijne medenatuurgenoeten zal ik de waarheid kunnen vinden!”

Zoo ging hij dan op zoek naar de waarheid, trok de geheele wereld door, zocht op alle markten, in alle stegen. Naar verscheidene jaren keerde hij terug met den verachtelijken lach van een cynicus.

De derde aarzelde eenigszins. „Ik denk,” zeide hij tot zichzelf, „vóór dat ik heenga om de waarheid te vinden, zal ik toch eerst moeten probeeren haar zelf te beoefenen.” En toen hij daar eenmaal mee begonnen was, gaf het hem zooveel te doen, dat hij zijn zoeken telkens weer uitstelde, van jaar tot jaar, zijn leven lang. Toen hij op zijn sterfbed lag, zuchtte hij diep. „Ik heb beloofd, de waarheid te zoeken,” fluisterde hij, „en ik heb mijn belofte verbroken.” Maar toen hij de oogen opsloeg, stond een schitterende verschijning van groote schoonheid voor hem. „Ik ben de waarheid,” zeide de gestalte en keek glimlachend op hem neer. En toen de man in stomme

bewondering neerlag, ging zij voort: „Waarlijk, gij hadt geen reden naar mij te zoeken! Want ge hebt mij gevonden en ik ben aan uwe zijde geweest sedert dien dag, dat gij besloten hadt, liever eerst zelf de waarheid te beoefenen, dan haar bij anderen te zoeken.”

J. H.

(Overgenomen uit de Duitse Ster.)

Conferentie-Aankondiging.

De Amsterdamsche conferentie zal gehouden worden:

Vrijdag 10 Maart, 's avonds 8 uur: een openbare vergadering.

Zaterdag 11 Maart, 's morgens 10 uur: zendelingen-vergadering.

Zaterdag 11 Maart, 's avonds 8 uur: vergadering voor ambtenaren en ambtenaressen.

Zondag 12 Maart, 's middags 2 uur: een openbare vergadering.

Al deze vergaderingen zullen gehouden worden in de gewone zaal: Nes 27—29, en

Twee openbare vergaderingen in de zaal Frascati, Oudezijds Voorburgwal 304 op Zondag 12 Maart, 's morgens 10 uur en des avonds 7.30 uur.

Dinsdag 14 Maart, 's avonds 8 uur, zal er een openbare vergadering gehouden worden in het gebouw Ons Huis, Gedempte Gracht 59. Zaandam.

Woensdag 15 Maart, 's avonds 8 uur, zal er een vergadering gehouden worden in het gebouw Protestanten Bond, Jacobstraat, Haarlem.

Alle zendelingen en leden worden uitgenoodigd deze belangrijke conferentie bij te wonen en alzoo het jaarfeest van de Amsterdamsche zusters-hulpvereniging, hetwelk gehouden zal worden Maandagavond 13 Maart in het gebouw Nes 27—29.

Uit ons eigen Zendingsveld.

Woensdagavond 15 Februari werd er een buitengewoone vergadering gehouden in Schiedam en Donderdagavond 16 Februari in Leiden. Een goede aandacht werd verleend aan de verschillende sprekers. In de eerstgenoemde vergadering traden als sprekers op, Ouderlingen H. Landwaard, A. Dalebout en Zendings-president John P. Lillywhite, en in de vergadering te Leiden: H. Dallinga, H. Landwaard en A. Dalebout.

Het stuk getiteld „De Man voor het Uur” in de vorige Ster was geschreven door Apostel Orson F. Whitney.

INHOUD.

Het Voorbestaan, den Val en Verlossing van den mensch	Blz. 65	De Man die de waarheid gevonden had.	Blz. 79
Rijmpreekjes	„ 73	Conferentie-Aankondiging	„ 80
De opstanding	„ 73	Uit ons eigen Zendingsveld	„ 80